

Naj ti še povem, kakšna nesreča bi me bila zadnjič enkrat kmalu doletela. Bil je zelo gorak dan. Ko smo odjužinali, vzamem posodo in grem v Dola pobirat hruške. Ker se mi je mudilo, sem se zelo podvzivala in stekla po stezici, ki vodi v omenjeni kraj. Kar začutim pod nogo nekaj hladnega in mehkega. Prestrašena skočim naprej — in o groza — velik gad je smuknil v grmovje . . . Mraz me je spreletel. Vsa sem se tresla. Hitro pogledam v nogo, če bi me bil morda kje pičil, kar bi v silnem strahu še začutila ne bila. K sreči se mi ni zgodilo nič hudega. Sama se čudim, kako je to mogoče, ker je bila nevarnost tako velika. Dobro se spominjam, kako sem stopila na nekaj mehkega, mislila sem, da je kaka žaba. Edino angelj varuh me je obvaroval nesreče!

To pismo ti pišem zvečer po večerji, ker po dnevu skoraj nimam časa, ker je veliko dela. Trudna sem že in zaspanec me premaguje, zato oprosti, da neham. Vsi domači te srčno pozdravimo, zlasti še mama in oče. Le pridno se uči in greha se varuj!

Prosim odpiši kmalu

Z Bogom!

~~sv. j.~~

Tvoja sestra

Ančiki

Na grobéh.

Le klanjaj vrba žalostinka,
Le klanjaj se na tihi grob . . .
Če najti ni na njem spominka
Ti diči groba . . prazen rob!

Le cvétite cvetice drobne
Dehteči šopek . . lesketaj —
In lepo sem na vence grobne
Razlivaj luči se sijaj!

A vam, ki spavate v Gospodi
Pod tiho rušo v teh grobéh
Luč večno vam jasnejša bodi . .
Tam gor ob cvetju božjih leh . .

Posavska.

